

korai gyermekhalál

Kozma Szilárd: Illusztráció a Mágia és a Teremtés, illetve a Karma törvényének a működéséhez: Egy tragikus balesetben elhunyt egészséges gyermek halála okait firtató édesapa hibás mentalitásából levonható asztrológusi következtetések.

„Tisztelt Kozma Szilárd Úr! Kínomban a neten keresgélve találtam az Ön honlapjára a „korai halál” szavak mellett. Január 16-án, 18 óra körül ért a rettenetes csapás azzal, hogy a 14 éves, Zoli fiunkat elütötte a villamos, aki azonnal meghalt. Halvány vigasz, hogy Szilárd akkor éppen szinte önfeledten, boldog volt. Azonnal rá kellett jönnöm, hogy mérnökemberként, a közhelyes spirituális ismereteim alkalmatlanok az események okának felismerésére és fájdalomunk kezelésére. Keressük a helyünket a világban, minden percünk szinte értelmetlenné vált szeretett, különös természetű gyermekünk távozásával. El kel mondanunk, hogy számos előérzet előzte meg a tragédiát, melyek arra utaltak, hogy nagyon kevés időt lehetünk már együtt. S emiatt már igyekeztünk minden lehetséges percet a legnagyobb szeretetben tölteni. De ezek teljesen spontán dolgok voltak, tehát éppen ahogy jött, úgy örültünk ennek. Fiúnk 1997. szeptember 23-án, emlékezetem szerint, 11 és 11.30 óra között jött a világra. A hivatalos egyházi lehetőségek hiteltelenek számunkra. Van egy táltos ismerősünk, aki egyszerű emberként él, s közölte, hogy az Isten visszarendelte további szolgálatra. Ezt a hitet erősítik az előjelek és a baleset különös lefolyása, ahol a fiúkon csak némi karcolás esett, viszont csontjai törtek. Tudjuk, hogy itt van körülöttünk és gyökeres változás előtt áll életünk távozásával. De valahogy jobban örültünk volna az eddigi csendes sodródásnak, s benne fiúnk szeretetreméltó fizikai valójával. Amennyiben lát lehetőséget számunkra a titkok feltárására és a túlélésünk megfogalmazásában, akkor számítunk Önre a párbeszéd elkezdésével. Tisztelettel, Kerekes Tibor From: Kozma Szilárd [mailto:kozmaszilard@gmail.com]

Sent: Sunday, January 29, 2012 9:40 AM

To: Szekeres Robert Subject: Re: Tájékoztató - válasz

Kozma Szilárd: Illusztráció a Mágia és a Teremtés, illetve a Karma törvénye összműködéséhez Egy egészséges gyermek halála okait firtató édesapa hibás mentalitásából levonható asztrológusi következtetések. „Tisztelt Kozma Szilárd Úr! Kínomban a neten keresgélve találtam az Ön honlapjára a „korai halál” szavak mellett. Január 16-án, 18 óra körül ért a rettenetes csapás azzal, hogy a 14 éves, Zoli fiunkat elütötte a villamos, aki azonnal meghalt. Halvány vigasz, hogy Szilárd akkor éppen szinte önfeledten, boldog volt. Azonnal rá kellett jönnöm, hogy mérnökemberként, a közhelyes spirituális ismereteim alkalmatlanok az események okának felismerésére és fájdalomunk kezelésére. Keressük a helyünket a világban, minden percünk szinte értelmetlenné vált szeretett, különös természetű gyermekünk távozásával. El kel mondanunk, hogy számos előérzet előzte meg a tragédiát, melyek arra utaltak, hogy nagyon kevés időt lehetünk már együtt. S emiatt már igyekeztünk minden lehetséges percet a legnagyobb szeretetben tölteni. De ezek teljesen spontán dolgok voltak, tehát éppen ahogy jött, úgy örültünk ennek. Fiúnk 1997. szeptember 23-án, emlékezetem szerint, 11 és 11.30 óra között jött a világra. A hivatalos egyházi lehetőségek hiteltelenek számunkra. Van egy táltos ismerősünk, aki egyszerű emberként él, s közölte, hogy az Isten visszarendelte további szolgálatra. Ezt a hitet erősítik az előjelek és a baleset különös lefolyása, ahol a fiúkon csak némi karcolás esett, viszont csontjai törtek. Tudjuk, hogy itt van körülöttünk és gyökeres változás előtt áll életünk távozásával. De valahogy jobban örültünk volna az eddigi csendes sodródásnak, s benne fiúnk szeretetreméltó fizikai valójával. Amennyiben lát lehetőséget számunkra a titkok feltárására és a túlélésünk megfogalmazásában, akkor számítunk Önre a párbeszéd elkezdésével. Tisztelettel, Kerekes Tibor From: Kozma Szilárd [mailto:kozmaszilard@gmail.com]

Sent: Sunday, January 29, 2012 9:40 AM

To: Kerekes Tibor

Subject: Re: Tájékoztató - válasz Kedves Tibor!

2000 December 17-én reggel fél nyolckor, én is, az éjszaka folyamán (HAJNALBAN) minden előzetes egészségi probléma nélkül, hirtelen meghalt 2,5 hónapos kislánnyal, akit akkor még élőnek hittem, rohantam Csorna utcáin a kórházba. Akkor még én is, olyanféle misztikus képzetektől vezérelve, mint az önök táltos ismerőse, a konzultációs asztalon meztelenre levetkőztetett, és a vizsgáló orvos szerint is - aki éppen kiment és magamra hagyott Enikővel - jó állapotban levő csecsemő teteméhez, bocsánat, a testét elhagyó lelkéhez könyörgtem, hogy jöjjön vissza, hiszen akkor abszurd, felfoghatatlan és elfogadhatatlan volt az egész. Be jött az orvos és azt mondta, hogy hiába könyörgök, mert nem tud vissza jönni. Éppen akkor jelentek meg halványan a halott baba arcán a rögtön ölü vírusok által okozott véraláfutások. De én tovább imádkoztam reménykedve, mindaddig, amíg a tetemet a hulla házába vitték és oda is követtem őt, és ott is letérdeltem, amikor a vasfiókba berakták és a szemem elől a hidegbe be taszították mindaddig, amíg onnan ki nem tuskoltak. Ekkor a hullaház ablaka előtt kezdtem el imádkozni a miatyánkot, és közben arra gondoltam, hogy semmiféle vallásos vagy misztikus magyarázatot nem tudok elfogadni erre a lehetetlen helyzetre, de persze, metafizikus asztrológusként, sem a túlbuzgó körorvosra nem haragudhatok, aki őt, főleg lelkiismeretességgel, pluszban be oltotta, a kötelező oltások mellett, egy olyan oltással is, amivel legyengítette a gyermek immunrendszerét és így egy másik vírus azonnal megölhette a gyermeket. De az Istenre sem haragudhattam, aki "hagyta, hogy ez a szörnyűség megtörténjen". Nekem mélyebb és igazabb, tehát racionálisan elfogadhatóbb magyarázat kellett, mivel én is mérnök vagyok alapszakmám szerint, de főként asztrológusként, a megható vallásos és misztikus magyarázatok nem tudnak megnyugtani.

És ekkor, hirtelen, ott a Csornai kórház udvarának a hullaháza előtt, kínomban, megtaláltam a később életmentőnek és sors-mentőnek bizonyuló megoldást (Különben soha nem nyugodtam volna meg, egész életemben sértett és elégedetlen maradtam volna, és el kellett volna dobjak mindent, ami racionális és logikus ismeret a számomra. Ez viszont nem

jelenthetett megoldást, mert "szerencsémre" otthon a feleségemmel várt még egy 3 éves kislány, akit fel kellett nevelnem.). Ti., azt, hogy akkor és ott eldöntöttem, hogy magamra vállalok minden felelősséget. Sajnos, az akkor már szintén komoly metafizikai - asztrológiai ismeretekkel bíró volt feleségem, nem tette ugyanezt, annak ellenére, hogy este a sötétben elalvás előtt azt mondta, hogy "Én öltem meg". Persze, ezt képletesen, nem fizikailag értve, és amiért – E logikus kijelentése ellenére sem, tette ugyanazt mind én, máig nem kapja a helyét az életben. És ezt annak ellenére, hogy utána született még három gyermeket, akik ma egészségesen élnek.

En tudtam tehát, hogy bármely külső magyarázat, amely engem, pontosabban: az én felelősségemet nem implikálná a halál okába, elégtelen és ezért elfogadhatatlan lenne, mivel nem biztosítaná a számomra azt a biztos tudáson alapuló szellemi alapállást, amely segítségével egyenesen meg állhatok magam előtt a későbbiekben, ha a tükörbe nézek. Hiszen másoknak sors-javító tanácsokat adó asztrológus voltam már akkor is, és úgy éreztem, ha ezt nem folytathatom, akkor a későbbi életem ennek a megalkuvásnak az árnyékában kell, hogy el teljen. És szerencsémre ezt tettem. Nyilván, akkor még nem tudtam, hogy mit, miket vétettem el, de azt tudtam, hogy, amennyiben be terhelem magam a felelősséggel, akkor meg találom azokat a külső és belső, kisebb, vagy nagyobb mulasztásokat, életvezetési, sorsrendezési tévedéseket, vagy akár csak apró hibákat is, amelyek miatt ide kerülhettünk, hogy a gyermeknek nem lehetett többé helye mellettünk, velünk az életben. És csakugyan, éppen a gyászév letelte előtt egy - két héttel, írhattam le a naplómbe és később a regényembe azokat a mondatokat, amelyekben végül el juthattam arra a következtetésre, hogy igaz, ugyan, hogy végső soron, én és a feleségemmel együtt vagyunk spirituális és kauzális szempontból az okai a gyermek távozásának (Később derült ki, többek között, hogy a városi élet komfortjához szokott feleségem kétségbe volt esve a fürdőszoba és belső vécé és a többi komfort-hiánnyal járó falusi élet nehézségeitől, amely körülmények között két kis gyermeket kellett gondoznia és ellátnia, és titokban azért imádkozott, hogy ez a nehéz helyzete szűnjön meg valamiképpen.), de ugyanakkor és ennek ellenére is, az akkori tudás-színvonalunkon, nem tudtunk mást tenni, másképp viselkedni, nem tudtuk életünket másképpen rendezni, tehát szükségszerű volt az, hogy oda jussunk, hogy az enyémnél sokkal erősebb mágikus képzelőerővel rendelkező volt - feleségem, arra vágyakozták titokban és rejtetten, hogy az a számára elviselhetetlennek és megoldhatatlannak tűnő, nehéz élethelyzet, ti. hogy általa soha nem tapasztalt falusi körülmények között kellett két gyermekes anya legyen, megszűnjön. Hát megszűnt! Következésképpen: a gyermek elvesztése logikus volt, az Enikő elvesztésének meg kellett történnie éppen annak érdekében, amit ön is ír a levelében: ti., hogy nekünk, az akkor spirituálisan még nem eléggé éber szüleinek, az a bizonyos gyökeres változás a lelkünkben és a szellemünkben megtörténhessen, hogy újjá születhessünk tehát. Nekem sikerült ennek az éberségnek a megszerzése, aminek az eredményeképpen a válás után nálam maradt három nagyobb gyermekünk is egészséges, a volt feleségemnek viszont, aki a negyedik gyermek után is, képes volt felrobbantani a családot, még nem. Ő ugyanis megelégedett részben az un. objektív tárgyi tényekkel, és az önkéhez hasonló, misztikus - vallásos értelmezésekkel, olyannyira, hogy még a későbbi négy gyermekes családuknak felbontásakor is rózsafüzérek akasztott a nyakába, mivel nem merete a spirituális igazságot magához engedni. Nem volt akkora bátorsága a gyermek-halál okáért való, személyes szellemi felelősségvállalásban mint nekem.

Nos, éppen ezért, én csak, és csakis ezt, az egyedüli szenvedés-oldó felelősségteljes utat tudom ajánlani, a krízis feloldására és meghaladására, amit én végig jártam egy kerek esztendő alatt és aminek köszönhetően ma boldogok és egészségesek lehetnek a velem élő gyermekeink. (A volt feleségemmel ellentétben, aki mellett a legkisebb, de legértelmesebbnek és leg egészségesebbnek született kislányunk, majdnem folyamatosan beteg.) Más - tehát könnyebb! - megoldásnak a hosszú távú és egészséges hatékonyságában egyáltalán nem hiszek.

Amennyiben tehát önök hajlandók erről az alapállásról ki indulva, a történetek okát feltárva látni és azzal szembe nézve a sokkot feloldani, akkor garanciát merek arra vállalni, hogy tudok segíteni és a saját horoszkópjaikból kiolvasható életfeladatok tükrében a tovább lépésig önöket biztosan el vezetni (Hiszen, számomra, azok után, amiket asztrológusként az Enikő halálát követően meg éltem és amiket megélve mélyen megértettem, egyértelmű, hogy a gyermekek elvesztése nagy mértékben össze függ a szülők életút-tévesztésével is! - Csak úgy gyorssegélyképpen, meg kérdezném tehát, hogy miért maradtak csak ezzel az egyetlen gyermekkel? Egészen biztosak abban, hogy ez, az egy gyermekkel való maradás, csak és csakis olyan külső, objektív körülményeknek és okoknak volt köszönhető, amin nem lehetett volna kis pozitív hozzáállással változtatni?), a feloldáshoz és egy új, egészséges és termékenységekben gazdag élet folytatásához, amelyben még a boldogság is lehetséges, bármennyire is tűnik ez még lehetetlennek! Csatoltan küldöm a megfelelő regény-fejezetet.

Barátsággal: Kozma Szilárd, a jelenben négy gyermekes, boldog családapa. (Nem "csak" asztrológus...)

2012.01.29. 11:28 keltezéssel, Kerekes Tibor írta: Kedves Szilárd! Köszönöm a gyors választ! Ezzel nagyon nehéz helyzetbe kerültem, mert (engedd meg, hogy tegezzek) az általad leírt felismerést takargattam a lelkem mélyén. A feleségemet nagyon szeretem, a családuknak a lassan 28. évét betöltő lányunk, aki a feleségem első kapcsolatából származik és a 14 éves fiamból állt. A fiam születése óta nagyon szerettem volna még testvért-terstvéreket, de a feleségem ezt elhárította, bizonytalan anyagi helyzetünkre való hivatkozással. És azzal, hogy örüljek ennek az egy szem gyerekemnek is. Ebbe beletörődtem, s titokban mertem remélni az elmúlt 14 év alatt, hátha lesz testvére Szilárdnak. A remény egyre inkább alábbhagy, hiszen a feleségem most tölti az 50-et és én most léptem át az 54. születésnapomat. Nem is tudom, hogy ezt a felismerést hogyan lehetne közölni feleségemmel, mert nagyon szerette

Szilárdot, s én is ugyanúgy, minden féltékenység nélkül. Többször elhangzott, hogy a nehézségek közepette, őt csak Szilárd tartja életben és ha lehetne ő elköltözne Szilárddal egy kétszobás lakásba. Mintegy kilépvén az éltünkéből. Ezt a legnagyobb szomorúsággal kellett tudomásul vennem, mert belátható időn belül még semmi biztatót nem tudtam mondani helyzetünk javulásáról. Érdekes mód, az utóbbi hetekben roppant változások indultak meg, két munkám is meglódult csodával határos módon, s felcsillant egy biztos jövő reménye. Olyannyira, hogy végre lehetőség nyílt Szilárddal egy külön gyermekszobát csinálni, a irodám felszámolásával, melyet a lakásunkban működtettem. A gyermek éppen a festőszerszámokat rohant el megvenni a barátjával és nagy boldogan hazafelé tartva, visszaúton érte a halálos baleset. Sokkoló, hogy a feleségem aznap délelőtt írta gmail-ban, hogy a velem töltött 20 éve hiábavaló volt, amit persze nem vettem komolyan, mert mindig bíztam, hogy sorsunk csak jóra fordul. Ebben a helyzetben ezt nem mondhatom neki, hiszen még a temetés előtt vagyunk! Az biztos, hogy Szilárd fiúnk nagyon különleges szeretnivaló és szeretet adó legényke volt, akit mindenki szeretett! Úgy érzem azzal, hogy ez megtörténhetett, nagyon nagy erők játszottak közre. Barátság, Tibor

2012.01.29. 18:15 keltezéssel, Kozma Szilárd írta: Kedves Tibor!

Tudom, milyen nehéz ezekben a napokban, órákban, mert én úgy életem meg, hogy egyszerűen megrettentem és szinte bele örültem ebbe a nagy igazságtalanságnak érzett tragédiába. Másrészt azt is tudom, hogy úgy menekültem meg és úgy tudtam új életet teremteni nem csak magam számára, de új és egészséges gyermekek számára is, hogy az igazsággal kegyetlenül szembe néztem. Nem akarok tehát most ezekben az órákban és napokban ezzel terhelni, ezért most nem írom meg, hogy mit gondolok, mert úgy látom, hogy egyelőre jobb lesz, ha neked is több időt adok erre, az igazsággal való szembenézésre, csak arra kérek, hogy velem ne úgy, ne a kíméletes hazugságok logikája szerint kommunikálj mint másokkal, akik konvencionálisan gondolkoznak és nem az igazság szelleme szerint. Annak ellenére, hogy egy ilyen tragédia ok-okozati rendszere a legösszetettebb a világon, és nem lehet megnevezni egyetlen okot, azok alapján, amiket írtál, ti., hogy a szeretett feleséged mit írt neked a halál délelőttjén, én teljesen biztos vagyok abban, hogy első sorban miatta, tehát az anyának az apa iránt érzett és huzamosan táplált, rejtett neheztelése miatt halt meg a gyermek. Ő, az apát titokban gyűlölő anya ölte meg tehát öntudatlanul és önkéntelenül az élet- és fény- és szeretetellenes magatartásából kiáramló negatív energiáival. Tudniillik, az anya és a gyermek között a spirituális kapcsolat közvetlen és alárendelt jellegű a gyermek felé a gyermek 14 - 16 éves koráig. Abból amiket írsz tehát, én arra következtetek, hogy a feleséged az általam leírt karma programoknak az 1, a 2 és a 7 pontját éli át a leginkább és elsődlegesen. Valamint azt, hogy, ha tudok is majd segíteni valamelyiketeken, az egyedül csak te lehetsz, hiszen, a feleséged megváltás-ellenes (Skorpiói) karmájának a rabja egyértelműen. Ráadásul te sem vagy képes segíteni neki, ha nem biztosítod és nem adod meg számára az igazsághoz, illetve a kauzális információhoz való jogát, és nem mondod meg azt, amit érzel. - Ebből a szempontból tehát igaza van abban, hogy eltékozolt évek voltak amiket melletted megélt, hiszen nem vagy hajlandó a férfiúi funkciót betöltve, az igazság meglátásához szükséges szellemi világosságot: fényt adni neki. Magyarul: az igazsággal őt értelmesen szembesíteni. - A te felelősséged tehát a gyermek halálában éppen ott kezdődik, hogy az édesanyját folytonosan kíméletes hazugságokkal kezelted és ezzel nem biztosítottad számára a megtérési, az újjászületési, vagyis a bűnbánati és a vezeklési (megtisztulási) lehetőségét. - Tudom, hogy kegyetlen szavak ezek, de mi lenne, ha én is kíméletes hazugságokkal traktálnálak, mint te a feleségedet? Nézhetnék én magammal egyenesen a tükörben, azok alapján, amit tudok, és amiről abszolút meg vagyok győződve, a tapasztalataim szerint is, amiken át mentem, ha én is éppen olyan kegyes hazugságokkal traktálnálak? Hiszen az által, hogy Te, a Fény megtestesülése, nem adsz neki fényt (értelmes igazságot), ugyanolyan vétkes vagy mint ő, aki nőként, vagyis a Szeretet princípium megtestesüléseként, rég óta megtagadta a szeretet-adást tőled és téged hibáztat a saját egoizmusából eredő gonoszsága miatt. Amiben, lássuk be, azért van beragadva, mert te folytonosan meg kíméled a szeretet nevében, holott látod, hogy nem fogadja el, mivel férfiként, elsődlegesen, nem te kell neki szeretet adjál, hanem ő kellene neked szeretetet adjon, és te fényt kellene adjál neki, vagyis világosságot, igazságot!

Hogy akartok így tovább lépni, mi felé akartok ebben a kölcsönös félrevezetésben haladni, mivel így, csak és csakis a betegségek és a nyomorúság felé lehet menni! Hiába mondod, hogy szereted, mert egoista módon szereted, ti., félvén attól, hogy el hagy amennyiben meg mondod neki őszintén, hogy mit gondolsz. Nem tekinted őt veled egyenlő félnek és az általad kegyetlennek érzett igazságtól meg kíméled. Hogy melyiktől? Hát attól pl. hogy hálátlan, amiért így bánik veled! Láthatod, hogy az Isten - a Sors - sem kíméleteskedik, hiszen meg halt a drága gyermeked, amiért te éveken át meghunyászkodtál a feleséged egoizmusából (szeretet-adási képtelenségéből) eredő kegyetlensége és igazságtalan viselkedése, vádaskodása, bántásai előtt. Ebből a szempontból kell tehát bocsánatot kéred a fiad lelkiétől, amikor útjára bocsátod, és meg kell fogadnod neki, hogy többet az édesanyját nem szédíted azzal, hogy neki joga van veled szemben, vagy bárkivel is szemben kegyetlenkedni. Ha nem akar felébredni és megváltozni a feleséged, az ő baja, de ne kenje a gonoszságát (mert hiszen ahhoz kemény gonosz-energia kellett, hogy egy ekkora fiúgyermeknek a halálát előidézze, még akkor is, ha az tőle örökölte a Skorpió-jellegű, megváltódás-ellenes karmáját!) se rád, se másokra.

Előbb légy teljesen őszinte magadhoz, és aztán a feleségedhez, legalább is, addig, amíg még a feleséged marad. Mert nyugodt lehetsz, hogy az okok között, amiért a fiatok meg halt, az is ott van, hogy az anyja rá neheztelt, amiért miatta nem tud megszabadulni tőled... - hiszen arra vágyott több ideje már, nemde. ti., hogy elhagyhasson téged. - Na, ez lett a megoldás a „megszabadulási” igényére, mivel energetikailag ő volt az erősebb, nem a gyermek. A házasság, az igazság helye, nem a kegyes hazugságoké. Ha tovább hazudsz neki tehát, még azt is elveszíted

végleg, amit közösen megvalósítottatok, megéltetek.

Tudom, hogy mindez egyelőre szörnyen hangzik, de ha nem mondom ki, csak további tévelygésben tartlak mindkettőtöket. Erős férfinak kell lenned és, vagy a feleségeddel, vagy, ha nem akar felébredni, és megváltozni, egy másik nővel újra kell, hogy kezd az életedet! Hiszen gyakorlatilag gyermek és így család nélkül maradtál, amennyiben a feleséged tovább sem akar veled élni, sőt: nem akar veled újabb gyereket nemzeni(!!!!!), Nézz hát ezzel a ténnyel is, is egyenesen szembe és tudni fogod, hogy mit kell tenned.

Temetés után keress meg a személyes horoszkóprendeléssel, és akkor, annak a keretén belül mindent részletes logikával kifejtek.

Barátsággal: Szilárd Ezt követően, ahogy azt sejtettem is, Tibortól mindössze egy két soros szabadkozó – lemondó levelet kaptam ezután, mondván, hogy nekik a feleségével össze kell tartaniuk a gyászban a temetés után is, nem egymást vádolni. Szegény ember... Azóta egészen biztos, hogy a felesége, amennyiben a gyermeke tetemének a földbe temetésekor nem érte valamilyen rendkívüli spirituális megvilágosodás – a gyermekük halála napján írt levelében olvasható vágyai szerint - végleg elhajtotta maga mellől és gondolkozhat azon, hogy lehetünk-e igazából és ténylegesen boldogok a rejtett gyűlölködést elfedni igyekvő, kegyes hazugságok beteges légkörében, az igazság szellemének tisztító ereje nélkül? Egy biztos: ti., hogy azzal a mentalitással, amelyben élt a levelek írásakor és amelyben akart élni tovább is, sokat látott gyakorló asztrológusként, mindent el lehet képzelni, csak egyedül azt nem, hogy az életét egy vagy miért ne kettő, vagy három gyermekkel újra kezdi akár a felesége, akár egy annál sokkal jobb és persze, fiatalabb asszony mellett, akit szerintem is, megérdemelne. És persze azt asztrológusként is tudom, hogy a boldogság és az egészség nem humánus érdem, hanem spirituális bátorság, tehát igazság-vállalási és az igazság szellemében való élni akarás kérdése!